

Nom: Montse M.

Edat en el moment de l'accident: 35 anys

Em vaig cremar fa més de quinze anys com a conseqüència d'un accident de cotxe. Les cremades van ser de tercer i segon grau, profundes, al 80% del cos.

Vaig estar ingressada durant 5 mesos a cures intensives per a grans cremats; dos més a una habitació normal i després, en canviar d'hospital, sis mesos més a una planta de rehabilitació. En total un any. I des d'aquell moment, de tant en tant passo "uns dies" a l'hospital perquè m'operen sovint de petits problemes.

Dos mesos i mig després de l'accident, quan em varen reduir la sedació, mica en mica vaig anar savent què havia perdut i què m'esperava. Dels primer dies res recordo. Era sota sedació profunda des de poc després d'ingresar i no em varen despertar fins a dos mesos després. Per tant no ho recordo. Ara bé, un cop desperta, la cosa dia a dia anava, per a mi, a pitjor: em sentia fatal! Dic per a mi perquè per al meu cos les coses anaven millor: em curava!!!, però jo no em sentia millor.

Em preocupava el dia a dia, no pas el futur. Volia, necessitava, sobretot, evitar el dolor, que era el què em 'matava', però no em feien cas. Per tant, les pèrdues (desfiguració, amputacions, discapacitat...) en aquells moments em preocupaven molt poc en comparació amb al patiment físic.

Un cop em donaren l'alta hospitalària –no pas de rehabilitació–, les primeres sensacions que vaig tenir van de ser triomf. Em sentia triomfant! Llibertat!!! Veure el carrer, el sol, els arbres, l'aire pur....ummmmmmmmm Festa!! Després de les primers impressions, les coses ja no em van semblar tan magnífiques, però sí al primer moment. Al carrer la gent ens mira, descaradament, i al principi això et fa patir molt. Ara trec la llengua al que mira.

Per a mi va ser més dura l'estada a l'hospital que el primer contacte amb l'exterior. Raons: a l'hospital, en aquella època –tot s'ha de dir– patia gratuïtament, perquè el dolor es podia evitar. Avui no és ni molt menys així. En sortir a l'exterior, el possible patiment era més aviat psicològic, però us asseguro que és molt més senzill controlar-lo. Quan tu ets l'amo ... tot és més fàcil i al carrer depenia de mi mateixa no pas dels altres. Podia resoldre-ho!! I ho vaig fer.

La rehabilitació fou cabal, com ho és per a tots els que hem passat per això. A l'època m'estava tot el matí: cinc hores. Estiraments amb corrioles amb un pes, enfortiment de tota la musculatura, massatges per a separar la pell empeltada

del muscle...; mobilització passiva feta per un fisio, exercicis a terra per l'esquena i estiraments; bicileta estàtica; ultrasons (electroteràpia) per a les cicatrius; teràpia ocupacional per recuperar habilitats i aprendre a fer de nou les coses com a cuinar, conduir..., en fi, a ser AUTÒNOM de nou.

No vaig necessitar ajuda psicològica quan estava ingressada. No. Quan estàs tan malament, el que necessites és ajut farmacològic i jo –ja ho he dit- en aquell moment, no en rebia. De manera que quan em va visitar el psiquiatre per 'parlar' del meu desànim, el vaig engegar: o pastilles pel dolor o res. Quan estàs tan fotut, el que passarà demà no importa : vols resoldre el moment. Enfrontar-te al món ...ve més tard. I després del conèixer el dolor físic, us asseguro, que no resulta tan complicat resoldre els dolors de l'ànima.

El que sí hauria agraït en aquella època és conèixer un altre cremat veterà, amb lesions com les meves, per a què m'expliqués amb experiència què era i com era viure després d'un accident. Avui, els cremats veterans ho fem amb persones que acaben de patir l'accident. Entre iguals les coses resulten més fàcil d'entendre.

Ara que ja estic lluny de tot allò, podria tenir els mateixos problemes que qualsevol no accidentat, però, la majoria de nosaltres (els cremats), un cop superat el primer/segon any, no és freqüent que tinguem problemes de "coco" relacionats amb l'accident o les pèrdues físiques. Tirem endavant. Som supervivents!

El que més em va ajudar durant el procés d'hospitalització? Jo crec que fou tenir una raó per continuar. En el meu cas, els meus fills eren la raó. Calia treure'ls endavant i per tant havia de curar-me com fos. Per a fer-ho vaig tenir l'ajut, en primer lloc dels professionals (infirmers, metges, fisios, terapeutes ocupacionals...etc); de la família que sempre va ser al costat, i dels amics que m'encoratjaven i , a més, en vaig fer de nous!! Tot el conjunt va fer possible que jo, ara, pugui ser aquí. I contenta!